

TẬP 1

HỒI 3

Hong Nguyen

N

ối với Trương Tiểu Phàm, mây trên trời, bất kể là mây trắng, mây đen, chưa từng có đám mây nào sà xuống gần mặt đất như đám mây đen tối nay, chưa từng có tiếng sấm nào chấn động màng nhĩ như thế, chưa từng có ánh chớp nào chói mắt như thế, hầu như khiến nó khó nhìn thẳng lên.

Có vẻ bầu trời sắp sụp xuống.

Nó cứ đứng ngây ra đó, ngó hắc y nhân và lão hòa thượng trong miếu cỏ đang trừng mắt nhìn nhau giận dữ, khua khoắng đầu phép.

Thốt nhiên, một tiếng sấm nổ, giữa lúc màng nhĩ chấn động kêu lùg bùng, nó nhìn thấy trên cao một lần chớp chói mắt rạch ngang bầu trời, rồi lao xuống mặt đất, đậu lên trường kiếm của hắc y nhân.

Trong phút chốc, trang phục trên mình hắc y nhân căng phồng lên, hai mắt trợn tròn như sắp nổ tung. Lúc ấy, dưới ánh chớp chói ngời, trong miếu cỏ sáng rõ như ban ngày.

Giữa đêm ánh chớp lờ rờ trên mũi kiếm, đẹp dễ như thế, Trương Tiểu Phàm khép nép không dám thở, còn trong mắt Phổ Trí lại lần nữa xuất hiện một thứ cuồng nhiệt kỳ dị.

"Đây chẳng phải là đại năng đại lực của chân pháp đạo gia sao?"

Hắc y nhân hét to một tiếng, tay trái dẫn kiếm quyết, dùng toàn lực lắc mạnh cổ tay, sấm nổ, ánh chớp trên kiếm vụt bắn vào Phổ Trí. Trên đường, cây cỏ sỏi đá, bốc bay tung hết cả, chỉ để lại trên mặt đất một vệt cháy sâu hoắm.

Phổ Trí lui liền ba bước, thu ấn, song chưởng chấp lại, mặt lộ vẻ trang nghiêm, toàn thân âm ỉ tán phát kim quang, khẽ niệm: "Đức Phật từ bi!"

"Pấp" một tiếng, bảy hạt bích ngọc còn lại trước mình lão đều vỡ vụn, hóa thành một chữ "Phật" cực lớn ở cách trước mặt ba thước, kim quang chói lòa, không thể nhìn thẳng vào.

Một khắc sau, ánh chớp và chữ Phật đó va vào nhau.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy nội tạng trào sôi hết thủy, hình như huyết dịch toàn thân lúc ấy đều chạy ngược, chân tay nó bủn rủn, không thở được nữa, rồi thoảng chốc, cảm thấy gió tắt, sấm ngưng, cả thế gian đều yên tĩnh lại.

Sau đó, nó bất giác bị hất bay về đằng sau, thậm chí còn không kịp cảm thấy sợ hãi, chỉ thấy ánh trắng ánh vàng, rực rỡ vô cùng, rực rỡ hơn cả thái dương. Toàn bộ ngôi miếu cỏ tan tác rời rã dưới trận đấu phép của hai người, bay tán ra bốn phương tám hướng, tung bắn cả lên trời.

Trái tim nó trống hoang hoác, chỉ cảm thấy tiếng gió dữ dội không ngừng vùn vụt qua tai.

Nó cảm thấy sợ hãi, bất giác muốn oằn mình lại, nhưng hữu tâm vô lực, đành để mặc thân hình mình phiêu phát bay đi một nơi chưa từng biết.

Trong đầu nó, chỉ dấy lên một ý nghĩ: mình sắp chết rồi ư?

Nỗi sợ hãi khủng khiếp thành linh chụp lấy đầu óc nó, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, nó run lên khe khẽ.

Cái chết đến ngay trước mắt, đối phó sao đây?

Nó ngất đi, bất tỉnh nhân sự.

oOo

Phổ Trí chậm chậm tiến lại, bước chân khập khiễng, cắp Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ vào be sườn, đi đến một chỗ đất có phần sạch sẽ rồi nhẹ nhàng đặt hai đứa trẻ xuống, chợt lão cảm thấy toàn thân đau nhức, ngũ tạng như muốn vỡ ra, không thể chi trì thêm được nữa, lão liền té phịch xuống đất.

Lão cúi nhìn, qua lớp tăng y cháy khét, lỗ mờ trông thấy một luồng hắc khí dần dần vây kín lấy ngực, chỉ còn lại một phần nhỏ quanh chỗ cuối xương mả ác là chưa bị xâm nhiễm.

Lão cười khổ, thò tay dò dẫm trong bọc. Tay lão run ghê quá, mãi một lúc mới chậm chạp rút ra được một viên dược hoàn màu đỏ, chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, trông bình thường chẳng có gì là lạ lùng.

Phổ Trí thở dài, thầm thì than: "Chẳng ngờ Quỷ Y nói đúng, ta rốt cục vẫn phải dùng tới viên 'Tam Nhật Tất Tử Hoàn' này của hần."

Lão do dự một lát, cuối cùng khẽ gật đầu, đem được hoàn nuốt đi.

Xong rồi, lão ngẩng đầu, nhìn về phía rặng núi xa.

Trời cuối cùng cũng phiêu phát mưa.

Núi Thanh Vân đứng sừng sững trong gió bão, mông lung thần bí.

"Pháp thuật Đạo gia thật là huyền bí, có thể sai khiến được cả thiên thần. Đem ấn chứng với Phật gia của ta, bù đắp cho nhau, tất tham phá được sự trường sinh bất tử. Đáng tiếc Đạo Huyền chân nhân tu hành lâu hơn ta, nhưng rốt cuộc cũng như ba vị sư huynh đệ kia của ta, không từ bỏ được quan niệm bè phái, không rũ bỏ được thân phận và địa vị. Ôi!"

Phổ Trí thở dài, thu hồi mục quang, ánh mắt dừng lại trên mình hai đứa trẻ. Khi ấy mưa mỗi lúc một to, dầm ướt đầm đầu mặt lão. Ngôi miếu cổ đã rã rời tan tác trong trận đấu phép vừa rồi, gần đấy lại chẳng có chỗ nào khả dĩ tránh được gió mưa.

Trong lòng lão chợt hồi hộp, bất giác thấy lo cho hai đứa trẻ. Vừa rồi lão vận chân nguyên cao độ, dùng kỳ công "Đại Phạm Bát Nhã", mượn sức Phật môn chí bảo là "Phỉ Thúy Niệm Châu" sinh ra một đại lực hàng ma, mới chống lại được Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết uy lực vô song của kẻ tà ác kia, rồi phản công lại khiến hấn bị thương, khiến hấn phải kinh hãi mà tháo chạy.

Nhưng thân thể lão trọng thương, lại bị công kích bởi kỳ thuật của đạo gia, đã như ngọn đèn dầu sắp cạn, đến một tia hy vọng sống cuối cùng cũng tuyệt rồi. Xem ra lão chẳng qua là nhờ vào kỳ được Tam Nhật Tất Tử Hoàn của Quỷ Y để kéo dài chút hơi tàn, kéo dài sinh mệnh thêm ba ngày nữa mà thôi.

"Tên yêu nhân bị thương tuy nặng, nhưng chưa phạm vào căn nguyên. Sau khi ta đi, hấn tất sẽ lộn lại giết người diệt khẩu. Đến lúc ấy không chỉ hai đứa trẻ này, mà e rằng tính mệnh của mọi nhà trong thôn cũng đều lâm nguy. Thế này... thế này... thế này thì phải làm sao mới được?"

Phổ Trí ruột rồi như tơ vò, chân tu đạo hạnh của lão rất cao, nhưng một là biết rằng mình sắp chết, tâm thần cũng hoảng hốt vài phần; hai là lo lắng cho sinh mạng của bách tính vô tội, yêu nhân kia xem ra là người có thân phận địa vị cực cao trong Thanh Vân Môn, nếu đi bữa lên núi cầu cứu, e rằng được việc thì ít, mà hỏng việc thì nhiều.

Nhưng điều khiến lão di hận nhất là vẫn có một việc, chính là điều lão bình sinh đại nguyện, lại không thể hoàn thành được. Thân là một trong Tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, lão đã được thiên hạ mến phục, tôn vinh đến cực điểm. Nhưng đối với lão mà nói, quan trọng nhất là khám phá được bí ẩn về sự sống và cái chết, tìm được sự

trường sinh bất tử. Chỉ có điều năm mươi năm trước, lão đã nhận ra rằng dù mình cần cù tu luyện Phật môn đạo pháp đến thế nào, cũng chỉ có thể tăng được công lực, mà không thể phá giải bí ẩn của sự trường sinh.

Lão đau đầu vắt óc, mấy chục năm sau, quả thực nghĩ ra được một biện pháp chưa từng có.

Thiên hạ ngày nay, Phật - Đạo - Ma tam giáo đều đang cực thịnh, trình độ phép thuật rất cao thâm. Ma giáo vốn mang tiếng xấu, tà thuật tàn nhẫn hết sức, chẳng ai muốn dây vào, còn kỳ thuật của đạo gia thì tinh thâm thần diệu, cùng với Phật môn mỗi bên đều chiếm ưu thế riêng, nếu có thể liên thủ nghiên tập, tất có thể tháo gỡ được tình thế này.

Nhưng lão ngàn vạn lần chẳng thể ngờ, ba vị sư huynh từ trước tới giờ luôn phóng khoáng cởi mở lại dị khẩu đồng thanh phản đối lão, cho là viễn vông hão huyền, hết lời khuyên bảo mãi không thôi. Trong lòng lão không cam chịu, khẳng khái mấy lượt đến yết kiến các danh môn Đạo gia, chỉ riêng núi Thanh Vân cũng đã lên không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng lần nào mà không bị chuông giáo của Thanh Vân Môn là Đạo Huyền chân nhân khéo léo chối từ.

Nghĩ đến đây, lão cười khổ một tiếng, điểm chút tự trào, nghĩ bụng: "Chỉ còn sống được ba ngày, lại nghĩ ngợi gì cái chuyện trường sinh bất tử, chẳng phải là tự làm khổ mình lắm sao?"

Có điều lão tuy mặc lòng, nhưng nhìn thấy hai đứa trẻ vẫn nằm lăn dưới đất lại không nỡ dứt, nhất thời nghĩ không ra cách nào vẹn toàn, cứ nghiêng trái ngó phải, thấy đằng xa có một cây tùng, khả dĩ che đỡ được phần nào gió mưa, có vẫn còn hơn không, lão bèn gắng gượng tinh thần, ôm lấy hai đứa trẻ, gồng sức đi lại phía ấy.

Khó khăn lắm mới đến được gốc cây, cẩn thận đặt hai đứa xuống xong, Phổ Trí đã sức cùng lực tận, ngồi phệt ra đất, dựa lưng vào thân cây, thở hồng hộc.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!¹

¹ Bất nhân: không có lòng thương xót, lạnh lùng trước mọi vật và mọi hiện tượng, đúng thời thì dùng, hết thời thì bỏ, không thương xót, không tư vị, cứ một đường tiến tới.

Sô cầu: chó rơm, chỉ con chó kết từ rơm, dùng trong các buổi lễ, khi dùng xong thì đốt bỏ.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu: câu trích trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử, dịch nôm là Trời Đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Trời Đất công bình, nguyên tánh bản nhiên lạnh lùng, không vì có kẻ chết rét bởi cái lạnh của mùa Đông mà dẹp bỏ mùa Đông, nên nói là "bất nhân".

Câu danh ngôn Đạo gia chậm chậm buột khỏi miệng Phổ Trí, chứa chất mấy phần phần hận.

Bầu trời tối như mực, phủ chụp lấy mặt đất. Mây đen mênh mông đè trĩu xuống, mưa lia thia rơi, dày và mau, gió lạnh lùa tới, lắc tha lắc thắc quất vào mặt, lạnh lẽo thấu tim.

Lão ngửa mặt nhìn trời, hồi lâu mới chậm chạp thu ánh mắt, nhìn hai đứa trẻ trước mặt, thầm thì nói: "Nhị vị tiểu thí chủ, lão nạp có lòng tương cứu, đáng tiếc hữu tâm vô lực. Sự tình vốn do ta gây ra, để hại họa đến hai vị, thật là tội nghiệt! Ôi! Giá hai người các người là đệ tử của Thanh Vân, ở trên núi Thanh Vân kia, giữa bao nhiêu người, sẽ an toàn hơn, nhưng bây giờ..."

Đột nhiên, toàn thân Phổ Trí chấn động, miệng lầm rầm: "Thanh Vân đệ tử, Thanh Vân đệ tử..." Tâm niệm lão chợt xoay chuyển, tựa hồ nắm bắt được hay nghĩ ra được điều gì, rồi thoáng cái lại băng đi mất. Trong khoảnh khắc, mồ hôi lạnh toát ra.

Phút sau, trong mắt lão, không hiểu tại sao, lại thêm lần nữa ánh lên một thứ cuồng nhiệt kỳ dị.

Lão ngẩng mặt cười lớn, trong tiếng cười ẩn chứa một chút điên cuồng!

"Điều quá, điều quá! Mệnh ta tuy không còn lâu dài nữa, nhưng nếu truyền thụ Phật gia thần công cho một người, rồi để nó đầu nhập làm môn hạ Thanh Vân Môn, tu tập Đạo gia thuật pháp, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao, như vậy vừa có thể cứu được hai đứa nó, lại có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện!"

"Phật Đạo hai nhà vốn xa cách từ xưa, đến lúc già chết cũng không hề lai vãng tới nhau. Thanh Vân Môn tuyệt không ngờ được một thiếu niên ít tuổi, từ nhỏ sống dưới chân núi Thanh Vân lại có thể mang trong mình Phật môn đại pháp. Chỉ cần có người kiên được cái học của hai nhà, tất sẽ phá giải được mê cục của sự trường sinh bất tử suốt vạn năm nay. Ha ha, nếu như vậy, ta chết còn có gì đáng tiếc?"

Lão tâm niệm đã quyết, trong người phấn khởi vô cùng, hai gò má ửng đỏ, mắt lóe tia máu, bất giác nhìn Lâm Kinh Vũ rồi thò tay ra. Nhưng tay thò ra đến nửa chừng thì dừng lại, trong lòng đắn đo: "Chuyện này quan hệ rất lớn, ngày nay các môn các phái có chính kiến rất nặng nề, cực kỳ úy kỵ việc học lén, chẳng may bị người phát giác, sự tình bại lộ, chắc chắn là chết. Thằng nhỏ Lâm Kinh Vũ này tư chất rất tốt, nếu để Thanh Vân

Lão Tử cho rằng, "bất nhân" như trên, là qui luật của Trời Đất và các bậc đạo (Thánh nhân), khi tu đạt đến bậc hiểu rõ quy luật của Càn Khôn vạn vật thì các bậc ấy坦然 trước các đổi thay của Trời Đất, của vạn vật. (Nguồn: Cao Đài từ điển)

Môn thu nạp làm môn hạ, nhất định sẽ được sư trưởng chú ý. Nó tuổi còn nhỏ, e là sẽ không giữ được cái bí mật tày trời này!"

Nghĩ đến đây, trong lòng lão chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt chuyển sang người Trương Tiểu Phàm, nhớ lại cái tính quật cường của nó lúc ban ngày, chết tới nơi mà không chịu cúi đầu, lão gật gật, nói: "Tư chất kém một chút, cũng không sao, sau này phải trông vào phúc phận của người thôi."

Nói đoạn, không chậm trễ nữa, thò tay vỗ mấy cái lên người Trương Tiểu Phàm, dùng chút sức tàn cứu tỉnh nó.

Trương Tiểu Phàm mãi sau mới tỉnh dậy, trước mắt mơ mơ hồ hồ, trong tai vẫn còn đập lùng lùng. Một lát sau mới trở lại bình thường, nhìn rõ mọi vật trước mắt rồi, nó bỗng giật bắn mình, há hốc miệng không khép lại được.

Ngồi trước mặt nó là lão hòa thượng nọ, thương tích cùng mình, sườn trái dường như bị cái gì đó thiêu đốt, khô cháy rất khó coi, trên mặt sặc đen rùng rùng, cả gương mặt nhuộm tử khí. Nhưng không biết tại sao, lão trông có vẻ rất phấn chấn rạng rỡ. Nó cũng nhìn thấy thằng bạn Lâm Kinh Vũ nằm một bên, hôn mê bất tỉnh.

"Lão, lão làm gì đó?" Trương Tiểu Phàm chờ đợi một lúc lâu, mới ngáp ngừng hỏi.

Phổ Trí không đáp, ngắm nghía nó kỹ càng, rồi hỏi lại: "Tiểu thí chủ, mưa to gió lớn thế, đứa bé như người sao lại một mình đến nơi hẻo lánh này?"

Trương Tiểu Phàm run run, đáp: "Hồi tối ta trông thấy lão hãy còn đứng ở trong miếu, sau đấy thấy trời sắp mưa, nơi này lại rách nát quá thế, ta nghĩ chắc là lạnh lắm đây, bèn mang đến cho lão một ít đồ ăn."

Phổ Trí động dậy khoe miệng, chấp tay đáp: "Thiện tai, thiện tai. Vạn vật đều là duyên, số mệnh đã sớm sắp đặt rồi, Đức Phật từ bi."

Trương Tiểu Phàm lạ lùng hỏi: "Lão bảo sao cơ?"

Phổ Trí mỉm cười đáp: "Lão nạp nói, tiểu thí chủ và ta có duyên. Đã như vậy, lão nạp có một bộ Pháp môn tu hành, tiểu thí chủ có muốn học không?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Pháp môn là cái gì cà?"

Phổ Trí chờ người một lúc, rồi phá ra cười, thò bàn tay khô héo xoa xoa cái đầu trọc, nói: "Cũng không phải là cái gì cụ thể, mà là phương pháp dạy hô hấp thổ nạp thôi. Người học xong, phải hứa với ta một vài chuyện, được không?"

Trương Tiểu Phàm có vẻ hoàn toàn không hiểu, nhưng vẫn đáp: "Lão nói đi!"

Phổ Trí nói: "Người quyết không được kể với người xung quanh chuyện này, cho dù là đối với những người thân nhất, người có làm được không?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đáp: "Biết rồi, chết ta cũng không nói."

Phổ Trí giật mình, thấy nó còn nhỏ tuổi mà trên nét mặt đã đầy vẻ kiên tâm, mù trời mưa sời bay như đao như kiếm lại như sương, tấp rạt vào khuôn mặt bé nhỏ, có phần tiều tụy hốc hác.

Phổ Trí bỗng hít sâu, rũ mắt không nhìn nó nữa, mấp miệng tiếp tục nói: "Ngoài ra, mỗi ngày người nhất định phải tu tập pháp môn này một lần, nhưng không được luyện ở trước mặt người khác, chỉ có thể tiến hành lúc đêm khuya người vắng. Điều cuối cùng, trừ phi đến lúc sinh tử quan đầu, tuyệt đối không được thi triển cái thuật này, nếu không tất có đại họa."

Nói tới đây, lão lại mở bừng mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm chăm chăm, hỏi: "Người làm được không?"

Trương Tiểu Phàm đắn đo một lúc, nghiêng nghiêng đầu, rồi lại gãi gãi đầu, nét mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhưng rốt cục vẫn gật lia lịa.

Phổ Trí khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, bắt đầu truyền khẩu quyết cho nó.

Bộ khẩu quyết này bảo dài thì không dài, chỉ có chừng một ngàn chữ, nhưng trúc trắc khó hiểu, Trương Tiểu Phàm cố gắng hết sức, mất đến ba canh giờ, mới học thuộc được hết.

Phổ Trí đợi đến khi nó nhớ kỹ hết thấy, mới thở phào một hơi, thần sắc bải hoải.

Lão nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt chất chứa từ ái, bảo: "Lão nạp cả đời tu hành, xưa nay chưa từng nghĩ đến việc thu nhận đệ tử, ai ngờ đến lúc sắp chết, lại có cái duyên sư đồ với người. Xem ra, người cũng nên biết danh hiệu của ta." Lão ngừng một lát, rồi tiếp: "Ta pháp danh Phổ Trí, là tăng nhân của Thiên Âm Tự. Khục, hài tử này, người biết Thiên Âm Tự chứ?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi một lúc, rồi lắc đầu.

Phổ Trí tức cười bảo: "Đúng là trẻ con mà." Rồi sực nhớ điều gì, bèn thò tay vào trong bọc lần ra một viên hạt châu tím sẫm, chăm chú nhìn nó, rồi đưa cho Tiểu Phàm, bảo: "Người hãy giữ viên hạt châu này cho cẩn thận, không được để người ngoài dòm thấy. Đợi đến ngày sau an định rồi, người tìm một hang sâu hay vách núi, ném nó xuống là được. Còn nữa, ta vừa nói cho người biết danh hiệu của ta, người nhất thiết không được nhắc đến với người ngoài."

Trương Tiểu Phàm nhận lấy hạt châu, đáp: "Biết rồi."

Phổ Trí xoa đầu nó, nói: "Người và ta có mối túc duyên này, cũng chẳng biết kiếp sau còn gặp lại nhau không. Hài tử, người hãy quỳ xuống khấu đầu ba cái, gọi ta một tiếng sư phụ đi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn Phổ Trí, thấy lão đã thu lại nụ cười, nét mặt trang nghiêm, bèn gập đầu dạ, gọi một tiếng "Sư phụ!" rồi quỳ xuống đất, liên tiếp khấu đầu ba cái. Nó vừa khấu đầu xong, chưa ngẩng lên, đã nghe Phổ Trí cười khe khẽ, nhưng trong tiếng cười chất chứa những bi thống và quả đoán.

Trương Tiểu Phàm toan ngẩng lên nhìn lão, chợt cảm thấy sau lưng có người vỗ khẽ, rồi mất mũi tối sầm, lại lặn ra bất tỉnh nhân sự.

- o O o -